

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1123/2022
23.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Петровић, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа „Паркинг сервис“ Ниш, чији је пуномоћник Милош Јовановић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4093/2021 од 20.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 23.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4093/2021 од 20.01.2022. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1905/19 од 23.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се решење број ../19 туженог Јавног комуналног предузећа „Паркинг сервис“ Ниш од 22.08.2019. године, са којим се тужиоцу на пословима „ББ“ отказује уговор о раду број ../17 од 21.04.2017. године и анекс 1 уговора о раду број ... и анекс 2 број .. и престаје радни однос дана 22.08.2019. године, због повреде радне обавезе, поништава као незаконито, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад на пословима радног места који одговарају његовом степену стручне спреме, знању и радном искуству, те да му се признају сва права из рада и по основу рада почев од 22.08.2019. године као дана престанка радног односа па до дана враћања на рад, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 178.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4093/2021 од 20.01.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 1905/19 од 23.04.2021. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битих повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца дозвољена по члану 441. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 18/20), испитао је побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Указивање тужиоца да је у другостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка лишена је сваког основа, јер у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба Закона о парничном поступку, при чему се ревизијом и не указује у чему се састоји битна повреда поступка пред другостепеним судом.

У правноснажно окончаном поступку утврђено је да је тужилац био у радном односу на неодређено време код туженог на пословима ББ, да је тужени дана 22.08.2019. године донео решење број ../19 којим је тужиоцу отказао уговор о раду број ../17 од 21.04.2017. године, анекс 1 уговора о раду број .. и анекс 2 број .. и тужиоцу је престао радни однос због повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду и члана 16. став 2. тачка 1. уговора о раду. Тужиоцу је пре оспореног решења уручено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду на које се тужилац и изјаснио. Оспореним решењем тужиоцу је стављено на терет да је својом кривицом учинио повреду радне обавезе тако што је дана 02.07.2019. године попунио реверс број .. у коме је навео да су за рад на терену тог дана биле потребне три канте жуте боје, да би супротно овом реверсу наложио колеги ВВ да из гараже туженог, која служи за складиштење, узме и у возило предузећа утовари једну канту плаве боје за бетон од 25 килограма, једну канту беле боје за путеве од 30 килограма и једну канту жуте боје од 29 килограма, да их извезе и остави у трговинској радњи „ГГ“, у власништву његове супруге. Заменик руководиоца Службе за јавно осветљење, сигнализацију и новогодишњу сигнализацију је затекао ВВ и ДД како износе боју у приватну радњу „ГГ“, а уласком у радњу затекао је две путарске боје у металној канти и једну канту бетонске боје и наредио да се ове канте врате у магацин.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су закључили да је оспорено решење о отказу уговора о раду законито.

Врховни касациони суд је утврдио да је ревизијом тужиоца неосновано указано да је побијана одлука донета уз погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005... 95/2018) прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако несавесно или немарно извршава своје радне обавезе.

Сагласно цитираној законској одредби послодавац може отказати уговор о раду запосленом ако запослени учини повреду радне обавезе, при чему је терет доказивања постојања чињеница које формирају отказни разлог на страни послодавца.

Несавесно и немарно извршавање радних обавеза је када запослени не поступа у складу са обавезама из описа радног места, не придржава се упутства за рад у својој радној јединици, не показује уобичајену пажњу која се очекује од просечног запосленог и не понаша се као добар домаћин, иако је морао бити свестан последица таквог понашања.

Правилно су нижестепени судови применили материјално право када су оценили да је решење туженог о отказу уговора о раду законито. Наиме, имајући у виду да је тужилац приликом обављања својих радних обавеза поступао неодговорно, несавесно и супротно правилима понашања и радних дужности, правилно је послодавац уручио упозорење о постојања разлога за отказ уговора о раду. Утврђена повреда радне обавезе је довољан разлог за престанак радног односа отказом од стране послодавца јер је запослени својом кривицом учинио повреду радне обавезе, учинио радњу која му се ставља на терет, јер је прекорачио границу овлашћења која су му дата, о чему је имао свест, јер му је као дугогодишњем раднику код туженог морало бити познато да се не сме радити мимо прописане процедуре и да не сме да обмањује послодавца, узимајући у обзир чињеницу да је тужилац и раније кажњаван.

Супротно наводима ревизије тужиоца, другостепени суд је правилно применио материјално право, када је закључио да је решење о отказу уговора о раду правилно и законито.

Осталим ревизијским наводима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што не представља ревизијски разлог сагласно члану 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка – састава ревизије је неоснован, будући да тужилац са ревизијом није успео, у смислу члана 165. став 1 ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић